

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

25. února 2025*

„Řízení o předběžné otázce – Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 4 odst. 1 – Obecná příslušnost – Článek 24 bod 4 – Výlučná příslušnost – Příslušnost pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů – Žaloba pro porušení práv – Evropský patent validovaný v členských státech a ve třetím státě – Zpochybnění platnosti patentu prostřednictvím námitky – Mezinárodní příslušnost soudu, u něhož byla podána žaloba pro porušení práv“

Ve věci C-339/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (odvolací soud se sídlem ve Stockholmu jako odvolací soud pro průmyslové vlastnictví a obchod, Švédsko) ze dne 24. května 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 24. května 2022, v řízení

BSH Hausgeräte GmbH

proti

Electrolux AB,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, T. von Danwitz, místopředseda, K. Jürimäe, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, M. L. Arastey Sahún, S. Rodin, A. Kumin, N. Jääskinen a M. Gavalec, předsedové senátů, E. Regan, Z. Csehi a O. Spineanu-Matei (zpravodajka), soudci,

generální advokát: N. Emiliou,

za soudní kancelář: M. Siekierzyńska, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. června 2023,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za BSH Hausgeräte GmbH: M. Dahlman, T. Grennard, advokater, a R. Sedlmaier, Rechtsanwalt,

* Jednací jazyk: švédština.

– za Electrolux AB: C. Harmsen, Rechtsanwalt, P. Larsson, B. Rundblom Andersson a J. Westerberg, advokater,

– za francouzskou vládu: R. Bénard, A. Daniel a E. Timmermans, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi: M. Gustafsson, S. Noë a I. Söderlund, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. února 2024,

s přihlédnutím k usnesení o znovuotevření ústní části řízení ze dne 16. dubna 2024 a po jednání konaném dne 14. května 2024,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za BSH Hausgeräte GmbH: M. Dahlman, T. Grennard, advokater, a R. Sedlmaier, Rechtsanwalt,

– za Electrolux AB: C. Harmsen, Rechtsanwalt, a B. Rundblom Andersson, advokat,

– za francouzskou vládu: R. Bénard, A. Daniel a E. Timmermans, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi: P. Němečková, S. Noë a I. Söderlund, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. září 2024,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 24 bodu 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1, a oprava Úř. věst. 2020, L 338, s. 13, dále jen „nařízení Brusel Ia“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi BSH Hausgeräte GmbH (dále jen „společnost BSH“), společností založenou podle německého práva, a Electrolux AB, společností založenou podle švédského práva, týkajícího se porušení evropského patentu.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 13, 15 a 34 odůvodnění nařízení Brusel Ia uvádějí:

„(13) Je nezbytné, aby existoval vztah mezi řízeními, na něž se toto nařízení uplatňuje, a územím členských států. Proto by se společná pravidla pro určení příslušnosti měla v zásadě uplatňovat v případech, kdy má žalovaný bydliště v členském státě.

[...]

- (15) Pravidla pro určení příslušnosti by měla být vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného. Příslušnost by měla být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně vymezených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného spojovacího prvku. Sídlo právnické osoby musí být v nařízení samostatně vymezeno tak, aby společná pravidla byla přehlednější a zamezilo se sporům o příslušnost.

[...]

- (34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi [Úmluvou ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva“)], nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42, dále jen „nařízení Brusel I“) a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení. Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad [Bruselské úmluvy] [...] a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.“

- 4 Kapitola II tohoto nařízení, nadepsaná „Příslušnost“, obsahuje deset oddílů. Článek 4 tohoto nařízení, který je obsažen v oddílu 1 uvedené kapitoly II, nadepsaném „Obecná ustanovení“, v odstavci 1 stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

- 5 Článek 24 uvedeného nařízení, který je součástí oddílu 6 jeho kapitoly II, nadepsaného „Výlučná příslušnost“, stanoví:

„Bez ohledu na bydliště stran mají výlučnou příslušnost tyto soudy členského státu:

[...]

- 4) pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů, ochranných známek a průmyslových vzorů nebo jiných podobných práv, která vyžadují udělení nebo zápis, bez ohledu na to, zda je tato otázka uplatněna prostřednictvím žaloby, nebo námítky, soudy členského státu, v němž bylo požádáno o udělení nebo zápis nebo kde byly uděleny nebo zapsány nebo platí za udělené nebo zapsané na základě právního aktu Unie nebo mezinárodní smlouvy.

Pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost evropského patentu uděleného členskému státu, mají výlučnou příslušnost soudy tohoto členského státu, aniž je dotčena příslušnost Evropského patentového úřadu [(EPO)] podle Úmluvy o udělování evropských patentů, podepsané v Mnichově dne 5. října 1973;

[...]“

- 6 Článek 27 téhož nařízení, který je součástí oddílu 8 jeho kapitoly II, nadepsaného „Přezkoumání příslušnosti a přípustnosti“, stanoví:

„Soud členského státu bez návrhu prohlásí, že není příslušný, je-li u něj zahájeno řízení ve věci, v níž mají podle článku 24 výlučnou příslušnost soudy jiného členského státu.“

- 7 V oddíle 9 této kapitoly, nadepsaném „Překážka litispendence a související řízení“, stanoví články 33 a 34 nařízení Brusel Ia podmínky, za kterých může soud členského státu řízení přerušit, případně řízení před ním zastavit, nebo naopak v tomto řízení pokračovat, pokud je jeho příslušnost založena zejména na článku 4 tohoto nařízení a probíhá-li již řízení před soudem ve třetím státě v okamžiku, kdy u tohoto soudu členského státu bylo zahájeno řízení v téže věci a mezi týmiž stranami jako u soudu ve třetím státě nebo u něj byla podána žaloba ve věci, která souvisí se žalobou podanou u soudu ve třetím státě.
- 8 Článek 63 odst. 1 uvedeného nařízení, který je součástí jeho kapitoly V, nadepsané „Obecná ustanovení“, stanoví, že pro účely tohoto nařízení se v případě společnosti nebo jiných právnických osob nebo sdružení fyzických nebo právnických osob rozumí „bydlištěm“ místo, kde mají své sídlo, ústředí nebo hlavní provozovnu.

- 9 Článek 73 nařízení Brusel Ia, který je součástí jeho kapitoly VII, nadepsané „Vztah k jiným nástrojům“, stanoví:

„1. Tímto nařízením není dotčeno uplatňování [Úmluvy o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech podepsané v Luganu dne 30. října 2007 (Úř. věst. 2007, L 339, s. 3, dále jen ‚Luganská úmluva‘)].

2. Tímto nařízením není dotčeno uplatňování [Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů podepsané v New Yorku dne 10. června 1958].

3. Tímto nařízením není dotčeno uplatňování dvoustranných úmluv a dohod mezi třetím státem a členským státem uzavřených přede dnem vstupu [nařízení Brusel I] v platnost a týkajících se otázek upravených tímto nařízením.“

Švédské právo

- 10 Ustanovení § 61 druhého pododstavce patentlagen (1967:837) [patentový zákon (1967:837), dále jen „patentový zákon“] stanoví:

„Je-li podána žaloba pro porušení patentu a osoba, proti níž je tato žaloba podána, tvrdí, že dotčený patent je neplatný, může být otázka platnosti posouzena až poté, co bude podána odpovídající žaloba na neplatnost. Soud nařídí osobě, která se neplatnosti patentu dovolává, aby takovou žalobu ve stanovené lhůtě podala.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 11 Společnost BSH je majitelkou evropského patentu EP 1 434 512, který chrání vynález v oblasti vysavačů. Tento patent byl validován v Německu, Řecku, Španělsku, Francii, Itálii, Nizozemsku, Rakousku, Švédsku, Spojeném království a Turecku, což vedlo k udělení národních patentů těchto států.

- 12 Dne 3. února 2020 podala společnost BSH proti společnosti Electrolux k Patent- och marknadsdomstolen (soud pro průmyslové vlastnictví a obchod, Švédsko) žalobu pro porušení všech národních částí uvedeného evropského patentu. Společnost BSH se domáhala zejména toho, aby společnosti Electrolux bylo uloženo zdržet se používání patentovaného vynálezu ve všech státech, ve kterých byl tentýž evropský patent validován, a aby společnosti Electrolux bylo uloženo zaplacení přiměřené náhrady, jakož i náhrady škody za údajně protiprávní používání tohoto vynálezu.
- 13 Společnost Electrolux navrhl, aby byly tyto návrhy zamítnuty. Kromě toho namítala nepřípustnost návrhů týkajících se porušení národních částí patentu EP 1 434 512, kromě švédské části (dále jen „zahraniční patenty“).
- 14 V tomto ohledu společnost Electrolux tvrdila, že zahraniční patenty jsou neplatné a švédské soudy nejsou příslušné rozhodovat o jejich porušení. Podle společnosti Electrolux musí být žaloba pro porušení práv považována za spor v rámci „řízení, jejichž předmětem je [...] platnost patentů“ ve smyslu čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia, jelikož je neoddělitelná od otázky týkající se platnosti dotčených patentů. Podle tohoto ustanovení jsou k rozhodování o návrzích společnosti BSH týkajících se porušení těchto národních patentů tudíž příslušné soudy členských států, v nichž byly zahraniční patenty validovány. Z toho údajně vyplývá, že švédský soud, jemuž byla věc předložena, není příslušný rozhodovat o porušení uvedených patentů.
- 15 Kromě toho se podle společnosti Electrolux ustanovení § 61 druhého pododstavce patentového zákona, který stanoví, že otázka platnosti patentu musí být zkoumána v rámci jiného řízení, než je řízení o žalobě pro porušení tohoto patentu, týká pouze švédských patentů. Vzhledem k tomu, že se švédské právo použije výlučně na švédské patenty, nemůže švédský soud na základě tohoto ustanovení rozhodnout ve sporu, v němž žalovaný v rámci žaloby pro porušení práv namítá neplatnost patentu uděleného jiným státem než Švédským královstvím. Z toho údajně vyplývá, že společnost BSH musí podat žaloby pro porušení práv týkající se zahraničních patentů ve státech, v nichž byly tyto patenty validovány.
- 16 Rozhodnutím ze dne 21. prosince 2020 Patent- och marknadsdomstolen (soud pro průmyslové vlastnictví a obchod) na základě čl. 24 bodu 4 a článku 27 nařízení Brusel Ia prohlásil, že není příslušný rozhodovat o žalobě pro porušení patentů validovaných v jiných členských státech než ve Švédském království, kterou podala společnost BSH. Prohlásil rovněž, že není příslušný rozhodovat o žalobě pro porušení patentu validovaného v Turecku (dále jen „turecký patent“) z důvodu, že tento čl. 24 bod 4 je výrazem mezinárodně uznávané zásady příslušnosti.
- 17 Společnost BSH podala proti tomuto rozhodnutí odvolání k Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (odvolací soud se sídlem ve Stockholmu jako odvolací soud pro průmyslové vlastnictví a obchod, Švédsko), který je předkládajícím soudem. Společnost BSH tvrdila, že čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia se nepoužije na „čisté“ žaloby pro porušení patentu, takže soud, u něhož bylo zahájeno řízení na základě čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia, může rozhodovat o žalobě pro porušení zahraničního patentu, i když není příslušný rozhodovat o žalobě na neplatnost tohoto patentu. Kromě toho podle této účastnice původního řízení mohl Patent- och marknadsdomstolen (soud pro průmyslové vlastnictví a obchod) rozhodnout o žalobě pro porušení zahraničního patentu, který nebyl udělen nebo validován v členském státě, jako je v projednávané věci turecký patent, z důvodu mezinárodní příslušnosti vyplývající z čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení. Z toho údajně vyplývá, že tento soud byl příslušný rozhodovat o žalobě

pro porušení práv v plném rozsahu, a to pokud jde i o tento turecký patent. Obecná příslušnost soudů státu, na jehož území má žalovaný bydliště, je totiž podle ní uznána podle mezinárodního práva.

- 18 Společnost Electrolux před předkládajícím soudem v podstatě připomněla stanovisko, které vyjádřila před Patent- och marknadsdomstolen (soud pro průmyslové vlastnictví a obchod), přičemž tvrdila, že čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia se vztahuje na řízení pro porušení práv, v jejichž rámci je jako prostředek na obranu namítána neplatnost dotčeného patentu. Švédské soudy podle ní nejsou příslušné rozhodovat v soudním řízení jako celku, neboť otázky porušení práv a platnosti nelze oddělit.
- 19 Předkládající soud má pochybnosti, pokud jde příslušnost švédských soudů. Nejprve si klade otázku, zda čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia musí být vykládán v tom smyslu, že výraz „pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů, [...] bez ohledu na to, zda je tato otázka uplatněna prostřednictvím žaloby, nebo námitky“ zahrnuje rovněž žalobu pro porušení patentu, pokud žalovaný uplatnil neplatnost tohoto patentu prostřednictvím námitky. Toto ustanovení by mohlo být vykládáno v tom smyslu, že na jeho základě vnitrostátní soud není příslušný rozhodovat o žalobě pro porušení všech národních částí evropského patentu jiných než té, která byla validována v členském státě, ke kterému tento soud přináleží, pokud žalovaný v rámci této žaloby vznesl námitku neplatnosti těchto národních částí. Jediné řízení před jediným soudem by snížilo riziko vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí, ale takový výklad by nutil žalobce, aby opětovně podal žaloby pro porušení práv v jiných členských státech.
- 20 Předkládající soud uvádí, že jiný možný výklad by mohl spočívat v tom, že by se mělo za to, že vnitrostátní soud, k němuž byla podána žaloba pro porušení patentu, v jejímž rámci žalovaný vznáší námitku neplatnosti zahraničních patentů, není příslušný pouze k rozhodování o této námitce, a mohl by tudíž o této žalobě pro porušení práv rozhodnout. Takový výklad by byl potvrzen zejména nutností vykládat čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia restriktivně jako výjimku z obecného pravidla uvedeného v čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení, jakož i cílem tohoto nařízení spočívajícím ve vyhrazení sporů týkajících se platnosti patentů soudům státu zápisu.
- 21 V případě, že by čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia měl být vykládán v tom smyslu, že je-li námitka neplatnosti vznesena v rámci řízení týkajícího se žaloby pro porušení patentu, vztahuje se na tuto žalobu výlučná příslušnost, která je stanovena v tomto ustanovení, si předkládající soud klade otázku, zda lze takový výklad odmítnout na základě takového vnitrostátního ustanovení, jako je ustanovení § 61 druhého pododstavce patentového zákona, které žalovanému ukládá povinnost podat samostatnou žalobu na neplatnost uvedeného patentu.
- 22 Závěrem si předkládající soud klade otázku, zda skutečnost, že evropský patent, o který jde ve věci v původním řízení, byl validován ve třetím státě, má nějaký význam, pokud jde o jeho příslušnost. Podle tohoto soudu není jasné, zda se čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia použije ve vztahu k soudům třetího státu, v projednávané věci Turecké republiky, i když články 33 a 34 tohoto nařízení takové soudy zmiňují. V této souvislosti předkládající soud uvádí, že by z rozsudku ze dne 1. března 2005, Owusu (C-281/02, EU:C:2005:120, body 26 a 35), mohlo vyplývat, že se článek 4 nařízení Brusel Ia použije rovněž ve vztahu k soudům třetích států.

23 Za těchto podmínek se Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (odvolací soud se sídlem ve Stockholmu jako odvolací soud pro průmyslové vlastnictví a obchod) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být čl. 24 bod 4 [nařízení Brusel Ia] vykládán v tom smyslu, že z formulace „řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů [...] bez ohledu na to, zda je tato otázka uplatněna prostřednictvím žaloby, nebo námitky“ vyplývá, že vnitrostátní soud, který se podle čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení prohlásil za příslušný k projednání sporu z porušení patentu, pozbývá příslušnost k rozhodnutí otázky porušení patentu, pokud je vznesena námitka [neplatnosti] dotčeného patentu, nebo musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že tento vnitrostátní soud nemá příslušnost, pouze pokud jde o projednání této námitky [neplatnosti]?
- 2) Závisí odpověď na první otázku na tom, zda vnitrostátní právo obsahuje ustanovení [obdobná] ustanovením zakotveným v § 61 druhém pododstavci [patentového zákona], z nichž vyplývá, že k tomu, aby námitka [neplatnosti] vznesená v řízení pro porušení práv byla přípustná, se vyžaduje, aby žalovaný podal samostatnou žalobu na [neplatnost]?
- 3) Musí být čl. 24 bod 4 [nařízení Brusel Ia] vykládán tak, že se použije ve vztahu k soudu třetího [státu], tedy v projednávané věci tak, že přiznává rovněž výlučnou příslušnost soudu v Turecku týkající se části evropského patentu, která byla v Turecku validována?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- 24 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia musí být vykládán v tom smyslu, že soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož byla na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení podána žaloba pro porušení patentu uděleného v jiném členském státě, je i nadále příslušný k rozhodnutí o této žalobě, pokud tento žalovaný v rámci uvedené žaloby zpochybňuje prostřednictvím námitky platnost tohoto patentu.
- 25 Předkládající soud se rovněž táže, zda skutečnost, že vnitrostátní procesní pravidlo ukládá uvedenému žalovanému povinnost podat samostatnou žalobu na neplatnost uvedeného patentu, má nějaký vliv na odpověď, kterou je třeba na tuto otázku podat.
- 26 V posledně uvedeném ohledu je třeba bez dalšího uvést, že takové vnitrostátní pravidlo nemůže mít na výklad čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia žádný vliv. Toto ustanovení totiž neobsahuje žádný odkaz na právo členských států, takže je třeba mít za to, že výrazy, které toto ustanovení obsahuje, jsou autonomními pojmy unijního práva, které musí být ve všech členských státech vykládány jednotně, nezávisle na vnitrostátním pravidle nebo řízení v tomto ohledu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, bod 38 a citovaná judikatura).
- 27 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. dubna 2022, Berlin Chemie A. Menarini, C-333/20, EU:C:2022:291, bod 34 a citovaná judikatura).

- 28 Ve specifickém kontextu výkladu nařízení Brusel Ia je třeba v souladu s bodem 34 odůvodnění tohoto nařízení zajistit kontinuitu výkladu ustanovení, která nahradila ustanovení, jež je možné kvalifikovat jako „rovnocenná“ v předchozí právní úpravě, jako je čl. 16 bod 4 Bruselské úmluvy a čl. 22 bod 4 nařízení Brusel I, které byly nahrazeny čl. 24 bodem 4 nařízení Brusel Ia (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, body 29 a 37).
- 29 Článek 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia stanoví, že osoby, které mají bydliště v některém členském státě, mohou být žalovány u soudů tohoto členského státu. Článek 63 odst. 1 tohoto nařízení blíže uvádí, že „bydlištěm“ společností nebo jiných právnických osob nebo sdružení fyzických nebo právnických osob je místo, kde mají své sídlo, ústřední nebo hlavní provozovnu.
- 30 Toto pravidlo příslušnosti soudů členského státu, v němž má žalovaný bydliště, však uvedený čl. 4 odst. 1 uvádí, „nestanoví-li“ jiná ustanovení nařízení Brusel Ia „jinak“. Toto pravidlo pro určení příslušnosti sice představuje v souladu s bodem 15 odůvodnění tohoto nařízení obecné pravidlo, avšak uvedené nařízení stanoví určité výjimky. Článek 24 téhož nařízení stanoví jako takové výjimky výlučnou příslušnost soudů určitého členského státu pro určitá řízení, která jsou uvedena v tomto článku, „bez ohledu na bydliště stran“.
- 31 Pokud jde konkrétně o patenty, podle znění uvedeného čl. 24 bodu 4 prvního pododstavce mají výlučnou příslušnost „pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů [...], bez ohledu na to, zda je tato otázka uplatněna prostřednictvím žaloby, nebo námítky, soudy členského státu, v němž bylo požádáno o [...] zápis [patentu] nebo kde byly uděleny nebo zapsány nebo platí za udělené nebo zapsané na základě právního aktu Unie nebo mezinárodní smlouvy“ (dále jen „členský stát, který udělil patent“).
- 32 Podle druhého pododstavce tohoto bodu 4 mají pro řízení, jejichž předmětem je zápis nebo platnost evropského patentu uděleného členskému státu, výlučnou příslušnost soudy tohoto členského státu.
- 33 Podle čl. 24 bodu 4 druhého pododstavce nařízení Brusel Ia tak evropský patent udělený EPO v souladu s postupem, který v tomto ohledu stanoví Úmluva o udělování evropských patentů podepsaná v Mnichově dne 5. října 1973, který byl následně v členském státě validován, podléhá stejným pravidlům pro určení příslušnosti ve věcech týkajících se platnosti, jako národní patent.
- 34 Kromě toho ze znění čl. 24 bodu 4 prvního pododstavce tohoto nařízení, připomenutého v bodě 31 tohoto rozsudku, jasně vyplývá, že pokud jde o výlučnou příslušnost soudů dotyčného členského státu, je nerozhodné, zda je otázka zápisu nebo platnosti patentu uplatněna prostřednictvím žaloby, nebo námítky.
- 35 Podle uvedeného čl. 24 bodu 4 jsou proto pouze soudy členského státu, který udělil patent, příslušné rozhodovat o sporech, jejichž předmětem je zápis nebo platnost tohoto patentu, bez ohledu na to, zda v rámci tohoto sporu byla podána žaloba nebo uplatněna námitka jako prostředek na obranu v rámci žaloby pro porušení práv u soudu jiného členského státu.
- 36 Tato výlučná příslušnost soudů členského státu, který udělil patent, pokud jde spory, jejichž předmětem je zápis nebo platnost tohoto patentu, je odůvodněna jak skutečností, že udělování patentů vyžaduje zásah vnitrostátních správních orgánů, tak skutečností, že tyto soudy jsou nejpovolanější k rozhodování o případech, ve kterých se samotný spor týká platnosti patentu nebo existence udělení nebo zápisu. Soudy členského státu, na jehož území jsou rejstříky vedeny, mohou totiž o platnosti patentů, které byly uděleny v tomto státě, rozhodovat podle svého

vnitrostátního práva. Tato snaha o řádný výkon spravedlnosti je v oblasti patentů o to důležitější, že s ohledem na specifičnost této oblasti zavedly některé členské státy zvláštní systém soudní ochrany, kterým byla tato soudní agenda vyhrazena specializovaným soudům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, body 22 a 23).

- 37 Z toho vyplývá, že pokud je u soudu členského státu, v němž má žalovaný bydliště, podána na základě čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia žaloba pro porušení patentu uděleného jiným členským státem, v jejímž rámci žalovaný prostřednictvím námitky zpochybňuje platnost tohoto patentu, nemůže tento soud na základě incidenční námitky konstatovat neplatnost uvedeného patentu, ale musí prohlásit, že není příslušný v souladu s článkem 27 tohoto nařízení, pokud jde o otázku platnosti téhož patentu, a to s ohledem na výlučnou příslušnost soudů členského státu, který udělil patent, stanovenou v čl. 24 bodě 4 uvedeného nařízení (pokud jde o čl. 16 bod 4 Bruselské úmluvy, viz rozsudek ze dne 13. července 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, body 26 a 31).
- 38 Vyvstává však otázka, zda je v takovém případě soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, i nadále příslušný k rozhodnutí o této žalobě pro porušení práv, nebo zda musí prohlásit, že není příslušný rozhodovat, pokud jde o celý spor týkající se patentu uděleného jiným členským státem.
- 39 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle znění čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia se pravidlo o výlučné příslušnosti, které je v něm stanoveno, vztahuje pouze na spory, „jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů“.
- 40 Soudní dvůr již upřesnil, že se toto ustanovení netýká zejména žalob pro porušení patentu, třebaže přezkum takové žaloby zahrnuje důkladnou analýzu rozsahu ochrany poskytované tímto patentem s ohledem na patentové právo státu, na jehož území byl tento patent udělen (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, body 22 a 23, jakož i ze dne 8. září 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, bod 48).
- 41 Z toho vyplývá, že pravidlo o výlučné příslušnosti stanovené v čl. 24 bodě 4 nařízení Brusel Ia se týká pouze části sporu týkající se platnosti patentu. Soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, který je na základě čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia příslušný rozhodovat o žalobě pro porušení patentu uděleného v jiném členském státě, tuto příslušnost tudíž neztrácí pouze z důvodu, že tento žalovaný zpochybňuje prostřednictvím námitky platnost tohoto patentu.
- 42 Výklad čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia, uvedený v předchozím bodě tohoto rozsudku, je podpořen systematikou tohoto nařízení, jakož i cíli sledovanými jak tímto nařízením, tak tímto ustanovením.
- 43 Zaprvé totiž pojem „řízení, jejichž předmětem je [...] platnost patentů“ ve smyslu čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia musí být vykládán striktně, jelikož zakládá výlučnou příslušnost, která je výjimkou z obecného pravidla příslušnosti soudu podle místa bydliště žalovaného uvedeného v článku 4 tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, bod 23, a ze dne 8. září 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, bod 39, jakož i citovaná judikatura).
- 44 Výklad, podle kterého soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, ztrácí příslušnost k rozhodnutí o žalobě pro porušení patentu uděleného v jiném členském státě pouze z toho důvodu, že tento žalovaný zpochybňuje prostřednictvím incidenční námitky platnost tohoto patentu, by ostatně znamenal, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 69 a 70 svého stanoviska ze dne 22. února 2024, že by se výjimka stanovená v čl. 24 bodě 4 nařízení Brusel Ia stala pravidlem ve velké části patentových sporů.

- 45 Jak totiž Soudní dvůr poznamenal v bodě 17 rozsudku ze dne 13. července 2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457), otázka platnosti patentu je velmi často uplatňována jako prostředek na obranu v rámci žalob pro porušení patentů. Použití obecného pravidla pro určení příslušnosti stanoveného v čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia by tak bylo omezeno na spory, v nichž by takový prostředek na obranu nebyl uplatněn, třebaže toto pravidlo vyjadřuje příslušnost soudů členského státu, v němž má žalovaný bydliště, které, jak vyplývá z bodu 15 odůvodnění tohoto nařízení, představuje zásadu, na níž jsou založena pravidla pro určení příslušnosti obsažená v uvedeném nařízení.
- 46 Zadruté z tohoto bodu 15 odůvodnění vyplývá, že cílem nařízení Brusel Ia je zajistit právní jistotu prostřednictvím vysoké míry předvídatelnosti pravidel pro určení příslušnosti. Takového cíle by přitom nebylo možné dosáhnout, pokud by bylo připuštěno, že v závislosti na obraně zvolené žalovaným, a případně v okamžiku, kdy to žalovaný považuje za vhodné, zejména v případě, že procesní pravidla daného soudu umožňují, aby byl takový prostředek na obranu uplatněn v jakékoli fázi řízení, by soud členského státu ztratil příslušnost rozhodovat o žalobě, která u něj byla řádně podána. Jak totiž zdůraznil generální advokát v bodech 73 a 74 svého stanoviska ze dne 22. února 2024, takový výklad čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia by měl za následek, že by v průběhu celého řízení před tímto soudem existovalo nebezpečí, že by musel prohlásit, že není příslušný.
- 47 Vzhledem k tomu, že podle článku 27 nařízení Brusel Ia je soud členského státu povinen prohlásit, že není příslušný z důvodu výlučné příslušnosti soudu jiného členského státu, aniž může věc posledně uvedenému soudu postoupit, by takový výklad znamenal, že by žalovaný mohl uplatněním námitky neplatnosti patentu uděleného v jiném členském státě, než ve kterém má bydliště, ukončit řízení pro porušení práv, které proti němu bylo nicméně řádně zahájeno u soudu členského státu, v němž má bydliště.
- 48 Zatřetí výklad čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia uvedený v bodě 41 tohoto rozsudku plně splňuje cíl tohoto ustanovení – který spočívá, jak bylo uvedeno v bodě 36 tohoto rozsudku, v tom, že spory, které se samy týkají zápisu nebo platnosti patentu, jsou vyhrazeny soudům členského státu, který udělil tento patent, které jsou z důvodu blízké věcné a právní souvislosti nejpovolnější k rozhodnutí o těchto sporech – aniž překračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.
- 49 Jak konkrétně uvedl generální advokát v bodech 75 a 77 svého stanoviska ze dne 22. února 2024, tento výklad, na rozdíl od výkladu uvedeného v bodě 44 tohoto rozsudku, umožňuje majiteli evropského patentu, který má za to, že tentýž žalovaný tento patent porušuje v několika členských státech, aby soustředil všechny své žaloby pro porušení práv a získal celkovou náhradu u jediného soudu, a tak se předešlo zejména riziku rozdílných rozhodnutí.
- 50 Konečně výklad čl. 24 bodu 4 nařízení Brusel Ia uvedený v bodě 41 tohoto rozsudku není zpochybněn skutečností, že jeho použití může vést k rozdělení řízení pro porušení práv, které stále probíhá před soudem členského státu, v němž má žalovaný bydliště, a sporu týkajícího se platnosti patentu uděleného v jiném členském státě, pro který mají na základě tohoto ustanovení výlučnou příslušnost soudy tohoto jiného členského státu.
- 51 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodech 79 až 94 svého stanoviska ze dne 22. února 2024, takové rozdělení totiž neznamená, že by soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož byla podána žaloba pro porušení práv, musel ponechat bez povšimnutí skutečnost, že žaloba na neplatnost patentu uděleného v jiném členském státě byla tímto žalovaným řádně podána v tomto jiném členském státě. Považuje-li to za odůvodněné, zejména má-li za to, že existuje rozumná, nikoli zanedbatelná možnost, že tento patent bude příslušným soudem

uvedeného jiného členského státu prohlášen za neplatný (obdobně viz rozsudek ze dne 12. července 2012, Solvay, C-616/10, EU:C:2012:445, bod 49), může soud, u něhož byla podána žaloba pro porušení práv, případně přerušit řízení, což mu umožní zohlednit za účelem rozhodnutí o žalobě pro porušení práv rozhodnutí vydané soudem, u něhož byla podána žaloba na neplatnost.

- 52 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia musí být vykládán v tom smyslu, že soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož byla na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení podána žaloba pro porušení patentu uděleného v jiném členském státě, je i nadále příslušný k rozhodnutí o této žalobě, pokud tento žalovaný v rámci uvedené žaloby zpochybňuje prostřednictvím námitky platnost tohoto patentu, třebaže k rozhodnutí o této platnosti mají výlučnou příslušnost soudy tohoto jiného členského státu.

K třetí otázce

- 53 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na soud třetího státu, a v důsledku toho přiznává tomuto soudu výlučnou příslušnost, pokud jde o posouzení platnosti patentu uděleného nebo validovaného v tomto státě.
- 54 Podle znění čl. 24 bodu 4 tohoto nařízení mají výlučnou příslušnost zejména pro řízení, jejichž předmětem je platnost patentů, soudy členského státu, který udělil patent, bez ohledu na bydliště stran. Jak vyplývá z bodu 33 tohoto rozsudku, toto ustanovení v tomto ohledu nerozlišuje mezi národním patentem uděleným v členském státě a evropským patentem validovaným v členském státě.
- 55 Ze znění čl. 24 bodu 4 uvedeného nařízení vyplývá, že se toto ustanovení týká výlučné příslušnosti soudů členských států pro spory, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentů udělených těmito členskými státy. Jak totiž v podstatě uvedl generální advokát v bodě 23 svého stanoviska ze dne 5. září 2024, režim stanovený nařízením Brusel Ia, podobně jako akty, které mu předcházely, je interním režimem příslušnosti Evropské unie, který sleduje takové vlastní cíle, jako je řádné fungování vnitřního trhu, jakož i vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- 56 V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia nelze považovat za použitelný v situaci, kdy jsou dotčené patenty uděleny nebo validovány nikoli v členském státě, ale ve třetím státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, bod 35).
- 57 Je tudíž třeba konstatovat, že čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia se nepoužije na soud třetího státu, a v důsledku toho nepřiznává takovému soudu žádnou výlučnou či nevýlučnou příslušnost, pokud jde o posouzení platnosti patentu uděleného nebo validovaného v tomto státě.
- 58 S ohledem na pochybnosti, které předkládající soud zmínil ohledně výkladu čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia, a za účelem poskytnutí užitečné odpovědi tomuto soudu je však třeba ještě určit, zda v případě, že je u soudu členského státu podána na základě tohoto čl. 4 odst. 1 žaloba pro porušení patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě, v jejímž rámci je uplatněna prostřednictvím námitky otázka platnosti tohoto patentu, je tento soud příslušný na základě uvedeného čl. 4 odst. 1 k rozhodnutí o této námitce.

- 59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k tomu, aby dotčený právní vztah spadl do působnosti nařízení Brusel Ia, je vyžadováno, aby vykazoval mezinárodní prvek. Tento prvek může vyplývat jak z místa bydliště žalovaného, tak z předmětu sporu, který se může nacházet ve třetím státě, pokud tento vztah může u soudu členského státu vznést otázky ohledně určení mezinárodní příslušnosti soudů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2022, IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, body 27 až 29).
- 60 Je přitom nesporné, že právní vztah, o který jde ve věci v původním řízení, který je předmětem třetí otázky, obsahuje mezinárodní prvky, které souvisejí jednak s bydlištěm žalobce, jelikož se nachází v jiném členském státě, než je členský stát, v němž má bydliště žalovaný, a jednak s jeho předmětem, jelikož patent, o který jde v původním řízení, byl validován ve třetím státě, a sice v Turecku. Tento právní vztah tudíž spadá do působnosti tohoto nařízení.
- 61 Z toho vyplývá, že podle obecného pravidla uvedeného v čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia jsou soudy členského státu, v němž má žalovaný bydliště, v zásadě příslušné k rozhodování o žalobě pro porušení práv, kterou proti němu podal majitel patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě, který má bydliště na území jiného členského státu. Kromě toho se příslušnost soudu členského státu, u něhož bylo takto zahájeno řízení, v zásadě vztahuje na základě tohoto obecného pravidla na otázku platnosti tohoto patentu vznesenou prostřednictvím námitky v rámci této žaloby pro porušení práv.
- 62 Je však třeba poznamenat, že tato obecná příslušnost soudu členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož byl takový spor předložen, k rozhodnutí o části tohoto sporu týkající se platnosti patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě může být omezena takovými zvláštními pravidly, jako jsou pravidla stanovená v článku 73 nařízení Brusel Ia.
- 63 Podle čl. 73 odst. 1 tohoto nařízení tak soudy smluvních států Luganské úmluvy mají výlučnou příslušnost rozhodovat o otázce týkající se platnosti patentu uděleného v některém z těchto smluvních států, neboť tato úmluva obsahuje v čl. 22 bodě 4 pravidlo obdobné tomu, které je uvedeno v čl. 24 bodě 4 uvedeného nařízení.
- 64 Stejně tak dvoustranná úmluva uzavřená mezi členským státem a třetím státem za podmínek stanovených v čl. 73 odst. 3 uvedeného nařízení může stanovit, že soudy tohoto třetího státu mají výlučnou příslušnost k rozhodování sporů týkajících se platnosti patentů udělených v uvedeném třetím státě.
- 65 Kromě toho za podmínek stanovených v člancích 33 a 34 nařízení Brusel Ia může dojít k tomu, že soud členského státu, jehož příslušnost je založena na článku 4 tohoto nařízení, uzná příslušnost soudů třetích států, přičemž přeruší řízení, případně zastaví řízení, které před ním probíhá, probíhá-li již řízení před soudem ve třetím státě v okamžiku, kdy u soudu členského státu bylo zahájeno buď řízení v téže věci a mezi týmiž stranami jako u soudu ve třetím státě, nebo je u něj podána žaloba ve věci, která souvisí se žalobou podanou u soudu ve třetím státě.
- 66 S výhradou ověření předkládajícím soudem se jeví, že v projednávané věci nemusí být žádné omezení stanovené takovými zvláštními pravidly zohledněno. Turecká republika totiž není smluvním státem Luganské úmluvy a spis, který má Soudní dvůr k dispozici, neobsahuje žádný údaj o existenci úmluvy použitelné mezi Švédským královstvím a tímto třetím státem nebo o existenci řízení probíhajícího před soudem uvedeného třetího státu ve smyslu článků 33 a 34 nařízení Brusel Ia.

- 67 Jak uvedl generální advokát v bodě 23 svého stanoviska ze dne 22. února 2024, Úmluva o udělování evropských patentů podepsaná v Mnichově dne 5. října 1973 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně definovalo nebo omezovalo příslušnost soudů smluvních stran rozhodovat o přeshraničních sporech týkajících se evropského patentu.
- 68 Je však třeba určit, zda je příslušnost soudu členského státu k rozhodnutí o otázce platnosti patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě, založená na čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia, je-li tato otázka uplatněna prostřednictvím námitky v rámci žaloby pro porušení práv, která byla tomuto soudu předložena, omezena obecným mezinárodním právem.
- 69 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pravidla a zásady obecného mezinárodního práva zavazují jako takové unijní orgány a jsou součástí unijního právního řádu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. února 2018, *Western Sahara Campaign UK*, C-266/16, EU:C:2018:118, bod 47, a ze dne 7. května 2020, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 54, jakož i citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že takový akt přijatý na základě pravomocí Unie, jako je nařízení Brusel Ia, musí být vykládán a rozsah jeho působnosti musí být vymezen s ohledem na tato pravidla a tyto zásady (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. listopadu 1992, *Poulsen a Diva Navigation*, C-286/90, EU:C:1992:453, bod 9, jakož i ze dne 3. září 2008, *Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise*, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 291).
- 70 Je přitom třeba uvést, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že příslušnost soudů členského státu z důvodu místa bydliště žalovaného na území tohoto členského státu k rozhodování ve sporu, který má alespoň zčásti vztah ke třetímu státu z důvodu svého předmětu, není v rozporu se zásadou relativního účinku smluv, která je zakotvena v mezinárodním právu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2005, *Owusu*, C-281/02, EU:C:2005:120, body 30 a 31).
- 71 Dále je třeba poznamenat, že tato příslušnost soudu podle bydliště žalovaného musí být vykonávána, aniž je dotčena zásada nevměšování, podle níž stát nemůže zasahovat do věcí, které spadají hlavně do vnitrostátní pravomoci jiného státu.
- 72 Při výkonu svých pravomocí může stát udělovat, validovat a zapisovat práva duševního vlastnictví, která na území tohoto státu poskytují svému majiteli výlučná práva duševního vlastnictví, jako je patent. Ze zprávy P. Jenarda o Úmluvě ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1979, C 59, s. 1) ostatně vyplývá, že jedním z důvodů, pro které čl. 16 bod 4 této úmluvy – jemuž odpovídá čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia – přiznal výlučnou příslušnost soudům smluvního státu, který udělil patent, k rozhodování sporů, jejichž předmětem je zápis nebo platnost patentu, je skutečnost, že „udělení národního patentu vyplývá z národní svrchovanosti“. Jak bylo uvedeno v bodě 36 tohoto rozsudku, je tato výlučná příslušnost odůvodněna jak skutečností, že udělování patentů vyžaduje zásah vnitrostátních správních orgánů, tak skutečností, že tyto soudy jsou nejpovolnější k rozhodování o případech, ve kterých se samotný spor týká platnosti patentu nebo existence udělení nebo zápisu.
- 73 Vzhledem k tomu, že soudním rozhodnutím, kterým se prohlašuje neplatnost patentu, je dotčena existence těchto výlučných práv nebo, v případě jeho částečné neplatnosti, je dotčen obsah těchto výlučných práv, mohou takové rozhodnutí vydat pouze příslušné soudy tohoto státu. Ze zásady nevměšování zmíněné v bodě 71 tohoto rozsudku totiž vyplývá, že pouze soudy třetího státu, který patent udělil nebo validoval, jsou příslušné prohlásit neplatnost tohoto patentu rozhodnutím, které může vést ke změně národního rejstříku tohoto státu, pokud jde o existenci nebo obsah uvedeného patentu.

- 74 Naproti tomu soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož jako ve věci v původním řízení byla na základě čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel Ia podána žaloba pro porušení práv, v rámci které je prostřednictvím námitky uplatněna otázka platnosti patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě, je příslušný rozhodnout o této otázce, není-li použitelné žádné z omezení uvedených v bodech 63 až 65 tohoto rozsudku, jelikož rozhodnutím tohoto soudu požadovaným v tomto ohledu nemůže být dotčena existence nebo obsah tohoto patentu v tomto třetím státě nebo uvedené rozhodnutí nemůže vést ke změně národního rejstříku tohoto třetího státu.
- 75 Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 62 svého stanoviska ze dne 22. února 2024 a jak uvedly účastnice původního řízení, jakož i Evropská komise na jednání, které se u Soudního dvora konalo dne 14. května 2024, toto rozhodnutí má účinky pouze *inter partes*, tedy dosah omezený na účastníky řízení. Je-li tak otázka platnosti patentu uděleného ve třetím státě uplatněna prostřednictvím námitky v rámci žaloby pro porušení tohoto patentu u soudu členského státu, je cílem této námitky pouze dosáhnout zamítnutí této žaloby a nesměruje k vydání rozhodnutí, které by vedlo k úplné nebo částečné neplatnosti uvedeného patentu. Uvedené rozhodnutí konkrétně nemůže v žádném případě obsahovat příkaz určený správnímu orgánu odpovědnému za vedení národního rejstříku dotyčného třetího státu.
- 76 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že na třetí otázku je třeba odpovědět tak, že čl. 24 bod 4 nařízení Brusel Ia musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije na soud třetího státu, a v důsledku toho nepřiznává takovému soudu žádnou výlučnou nebo nevýlučnou příslušnost, pokud jde o posouzení platnosti patentu uděleného nebo validovaného tímto státem. Je-li u soudu členského státu podána na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení žaloba pro porušení patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě, v jejímž rámci je uplatněna prostřednictvím námitky otázka platnosti tohoto patentu, je tento soud příslušný na základě tohoto čl. 4 odst. 1 k rozhodnutí o této námitce, přičemž jeho rozhodnutím v tomto ohledu nemůže být dotčena existence nebo obsah uvedeného patentu v tomto třetím státě nebo jeho rozhodnutí v tomto ohledu nemůže vést ke změně národního rejstříku tohoto třetího státu.

K nákladům řízení

- 77 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 24 bod 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech**

musí být vykládán v tom smyslu, že

soud členského státu, v němž má žalovaný bydliště, u něhož byla na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení podána žaloba pro porušení patentu uděleného v jiném členském státě, je i nadále příslušný k rozhodnutí o této žalobě, pokud tento žalovaný v rámci uvedené žaloby zpochybňuje prostřednictvím námitky platnost tohoto patentu, třebaže

k rozhodnutí o této platnosti mají výlučnou příslušnost soudy tohoto jiného členského státu.

2) Článek 24 bod 4 nařízení č. 1215/2012

musí být vykládán v tom smyslu, že

se nepoužije na soud třetího státu, a v důsledku toho nepřiznává takovému soudu žádnou výlučnou nebo nevýlučnou příslušnost, pokud jde o posouzení platnosti patentu uděleného nebo validovaného tímto státem. Je-li u soudu členského státu podána na základě čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení žaloba pro porušení patentu uděleného nebo validovaného ve třetím státě, v jejímž rámci je uplatněna prostřednictvím námitky otázka platnosti tohoto patentu, je tento soud příslušný na základě tohoto čl. 4 odst. 1 k rozhodnutí o této námitce, přičemž jeho rozhodnutím v tomto ohledu nemůže být dotčena existence nebo obsah uvedeného patentu v tomto třetím státě nebo jeho rozhodnutí v tomto ohledu nemůže vést ke změně národního rejstříku tohoto třetího státu.

Podpisy